

1994

XXXIII. ŠP (3.–5. 6.)

Programová rada vybírala z návrhů regionálních přehlídek a z návrhů SČDO a UNIMA, odmítla dva – jedním byl i sebenávrh ostravského Bílého divadla. Počet účastníků mírně překročil hranici únosnosti. V závěrečné zprávě Karla Tomase stojí, že úroveň představení nebyla příliš vysoká, kromě brněnských *Svateb*, a některé inscenace (např. Jesličky Hradec Králové, Koukadlo Vsetín či Čtyřlabať Praha) ani zaměření přehlídky neodpovídaly. Ostatní soubory nabídly inspirativní podněty v různé kvalitě. A začínají převažovat inscenace středoškolských souborů. Hrál se v malém sále (divadelní kavárně) a ve velkém sále DFŠ, v prostoru jeviště s diváky i nově ve sportovní hale.

Páteční čtyřhodinový maraton nabídl poměrně nesourodou dramaturgickou skladbu, převážně inscenace zábavného charakteru. Středoškolský soubor Josefa Brůčka Tartmani z Bechyně uvedl ve své úpravě *Pět variací na další pohádku pro Františku* podle Ivana M. Jirouse – představil do té doby neznámé texty za normalizace pronásledovaného básníka, navíc každou z pohádek, napsaných autorem ve vězení pro jeho vlastní děti, hrál soubor na pět způsobů – jako výtvarné či marionetové loutkové divadlo, jako divadlo existenciální nebo experimentální...

Soubor Koukadlo ze Vsetína předvedl dadaisticko-absurdní hříčku *Les-M* s okouzlujícím herectvím dvou mladých komiků Magdy Tomečkové a Pavla Sedláka. Studentská legrace byla také inspiračním zdrojem autorské inscenace *Ludvíci aneb Skvělá parta, hlášky, všechno* (David Hatač) plzeňského souboru Ludvíci; podle Tichého připomněli poetiku Divadla Sklep, téma z pohádky Boženy Němcové *O dvanácti měsíčkách* zpracovali jako parodickou variaci na klasické či pokleslé literární žánry – a představení provázel bouřlivý potlesk i hluboko po půlnoci.

Po roce 1990 v Písku již etablovaný soubor Jesličky královéhradecké ZUŠ Na Střezině představil dospělou ekipu hereckého souboru učitelů a starších studentů. Po loňském úspěchu na allenovské téma přivezl *Doktora Munoryho* podle Karla Poláčka (scénář a režie Josef Tejkl), inspirativní satirickou inscenaci o maloměstšáctví, ignoranci a závistivosti. Jesličky nabídly ještě *Něco z Maryši pro jednu herečku a housle*, inscenaci pro jednu herečku v režii Emy Zámečnickové, skvělý herecký monolog Dominiky Špalkové s houslovým doprovodem Pavla Peška; představení však nesvědčila aréna...

Režisér Akram Staněk přivezl s brněnským souborem Pro100r jevištní adaptaci svých vlastních prožitků a snů z doby komunismu s názvem *Lák*. V publiku, hlavně pro spoustu divadelních nápadů, skvěle zarezovala, byť nebyla vždy zcela srozumitelná. DS Zhasnuto Praha v inscenaci podle E. A. Poea *Maska červené smrti* s názvem *Princ a smrt* nabídl formou stínového divadla v atmosféře diskobaru „silnou generační výpověď o citové povrchnosti a slovní prázdnotě“. Alibüstycké divadlo z Brna hrálo jakési „kloboučnické dada“, kabaretní skeč Petra Kouby a Lukáše Votavy *U divokých Tonaků*, bohužel poněkud rozvleklý. Dekadentní divadlo Beruška z Hranic na Moravě, již stálce na ŠP, uvedlo *Technojem* (původní název *Jedli jsme za republiku*), volnou improvizaci věnovanou fenoménu informací, oproti svým předchozím vystoupením ale poněkud „usedlou“. Soubor Bychom z Aše představil inscenaci Romana Černíka *S Quiotem?!* podle Miguela Cervantese a Antonína Přídala vycházející z principu přelévání kolektivního a individuálního herectví – diskutabilní byla funkčnost inscenování v arénovém prostoru i hudební playback, přesto představení zaujalo. Divadelní soubor Masarykova gymnázia ze Vsetína uvedl *Markétu Lazarovou* (podle V. Vančury, V. Cejpka a M. Taranta) a divadelní soubor Čtyřlabať Praha

inscenaci z beatnické poezie Diany di Prima *Noční můry*, v níž se spoléhal spíše na recitační techniku než na scénické ztvárnění, a ani publikum mu nebylo dobrým partnerem.

Nejlepší inscenací ročníku bylo představení brněnského Studia dům, folklorní jevištní montáž z lidové poezie, rituální, stylizované a groteskní *Svatby*. Režisérka Eva Tálská rozehrála své svěřence do „bezkonkurenčně vnímavého a přirozeného jevištního obrazu, navíc s mimořádně zvládnutým herectvím, které dokázalo rozdávat pohodu i tématy takřka morbidními“.

O nominacích a doporučeních na JH rozhodovali lektori seminářů: slovenský divadelník Vlado Sadílek, Josef Brůček z Tatrmanů a performer a „fyzický básník“ Petr Váša spolu s redaktory Zdeňkem A. Tichým a Michaelou Veteškovou, posluchačkou IV. ročníku FFUP v Olomouci, a s Milanem Strotzerem a Karlem Tomasem z ARTAMY. Veřejné diskuse o představeních bohužel scházely, ani na vzdělávací program nebylo příliš času. Přesto se uskutečnily tři semináře – lektori dokonce zavedli seminaristy do ulic města. Zpravodaj vedl Josef Fabián, ředitel kulturního zařízení ve Valašském Meziříčí, první číslo nahrazovalo programovou brožuru... Financování přehlídky ve výši cca 110 tisíc Kč se muselo spokojit s granty (ministerstev kultury a školství, mládeže a tělovýchovy), oba po čtyřiceti tisících Kč. Dalšími třiceti tisíci Kč přispělo město a okres, zbytek byl hrazen z účastnických poplatků. Místní sponzory se opět získat nepodařilo.

Bylo k vidění mnohé, přehlídka byla zorganizována zkušeně a s přehledem, standardně (tedy dobře) byla vyřešena velmi důležitá otázka ubytování a stravování, souborů se sjelo dost a dost. A nejen souborů, ale divadelníků vůbec, a tak byl Písek opět místem příjemného setkávání s kumštem a přáteli. [...] Jen málo představení má dar překonat přítomnou chvíli a zapsat se podstatněji do paměti diváctva. Nicméně recenzent u všech představení nemůže neocenit nasazení a zručnost, s nimiž se jednotlivé soubory více či méně snaží předat svůj momentální „světový názor“, či lépe vyjádřeno svůj více či méně zformovaný názor na stavy, způsoby a deformace vezdejšího světa. (Brixl, Jiří. Letos na Šrámkově Písku. AS 1994, roč. 31, č. 4, nestr.)

Šrámkův Písek potvrdil stoupající úroveň této části divadelního spektra, které se po roce 1989 dostalo do hlubokého útlumu. Zejména brněnské Studio Dům, jehož variace na lidové balady nazvaná *Svatby* byla nominována na Jiráskův Hronov, je příslibem, že velké amatérské produkce (typu Ochotnického kroužku či Jelo Petra Lébla) nepatří minulosti. [...] Na druhé straně se však ukazuje potřeba reformovat dosavadní postupový klíč, kdy se do Písku dostávají soubory jen sítí regionálních či městských přehlídek. Letos zde např. chyběla – nevystoupila totiž v příslušném předkole – špičková pardubická skupina pohybového divadla Jumping Hamada. Termínový střet dvou akcí shodně zaměřených na tvorbu souborů, jimž se říká netradiční nebo alternativní [Šrámkův Písek a pražská ...příští vlna/next wave, pozn. ed.], nebyl sice podle organizátorů ani z jedné strany úmyslný, ale jejich konfrontace naznačila, jakým způsobem se pokusit Šrámkův Písek obohatit. Stačilo by stávající systém rozšířit o způsob „scoutsky“ přímého vyhledávání... (Tichý, Zdeněk Aleš. Jaký bude Šrámkův Písek a příští divadelní vlna? Mladá fronta Dnes, 6. 6. 1964)